

Кир Тодор Комнен^и разположи шатрите си край Адрианопол, докато по всички кули на градските стени се вееха прапориците на кир Иоан Ватаци.

Други, на мястото на^ибившия епирски деспот и новопровъзгласен император, би се отчаял от това положение. Но не беше кир Тодор човекът, който отстъпва пред ^{аната}желаната цел.

Дали думите на българския цар стигнаха^и до невидими пътища до него, чрез двулицието на протосеваста Прибо, и го насърчиха, дали пратика^и от Монфератския маркиз не стигна никога до протостратор Камица - ала след няколко дни положението се промени из основа. Комнен^и не пожела да влезе в открита бран с противника си. Ала пусна да се бори вместо него едно много по-мощно оръжие: златото. Първенците на гърците от Адрианопол сметнаха, че императорът на Тесалоника ще бъде по-щедър към тях, отколкото далечният господар на Никея - затова склучиха съглашение с тайните му протеници^и, които се бяха вмъкнали в града, облечени в носията на никейските войски.

Тогава гръцките първенци помолиха любезно протостратор Камица и великия щитоносец Изас да опразнят^и града от войските си, защото са решили да предадат града на кир Тодор Комнен^и, когато смятаха за свой законен господар.

Да затворят портите и да обкръжат бойниците, двата^и никейци не смееха, защото населението не бе с тях. Да излязат вън, на открита бран, бе безполезно, защото навън епирците чакаха с цялата си войска, нахранена, отморена и готова за смъртен бой, докато никейците бяха само с няколко отряда. А при това местните люде щяха да откажат да ги хранят повече.

Когато чуха надменните и предателски слова на гръцкият архонт, Изас и Камица се спогледаха отчаяни. Нямаше избор. Позорът им беше неизбежен. Тогава великият щитоносец на Никейския император